

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: EVANGELIUM

Citation: Claussen, Sophus: "EVANGELIUM", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid72634/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

EVANGELIUM

I en Stald mellem Oxer og Kvæghyrder
kom Kristus til Verden.
Og alle underfulde Mennesker i Verden
er født i en Stald mellem Skærekistens Havre
og de stumt gumlende Kreaturer.

Paa Billeder af gammelflorentiske Malermestre
ser man,
at det var en almindelig Toscanerinde,
der med Modervé fødte ham
og endnu isnet til sit Livs Kilder
rolig lagde ham til Brystet
og svøbte ham i det grove Linned.

Enhver Toscanerinde,
som behørig kan svøbe sit Barn
efter Almueskik,
kan blive Moder til en Frelser.
Og ethvert Barn, der fødes,
er født til at opofres rolig paa Korset
for Menneskenes fælles Skyld,
at dø paa sin Post og forløse Menneskeheden
ved sin skønne, taalmodige Lidelse.

I en Krybbe mellem Hyrder og Hø og umælende,
nær sin gudbenaadede Moder, en uvidende Toscanerinde,
hørte *han* første Gang Minutternes Løb og den lange Stilhed,
der giver saa meget at overtænke.

I Fortroligheden med de smaa og ringe Ting,

med det Liv, som ikke taler, næppe tænker,
med Duften af Markens alnærede Afgrøde,
Urterne, Kornet,
stumme Vidnesbyrd om Sundhed og Tilblivelse,
opgik Livets Lyd og Livets Fryd for ham i ung Herlighed,
for at denne Sjæl, som var skabt til det højeste,
ikke i sig skulde savne det mindste,
for at hans Væsen skulde mættes med Vellugt.

Siden, da Marias Søn blev stor og meget lærd,
en Rabbi i lange Klæder,
med rolige Øjne
i et skønt, blegt Aasyn,
hvis Læber syntes at bløde –
da hans Moder ikke længer forstod ham,
da græd han midt under Palmerne og Folkets Jubel,
over det uopnaaelige
og over det stakkels uvidende Jerusalem,
de glemsomme Mennesker og de smaa Ting,
der trædes under Fod i Livets Højhed og Blæst.
Og han fyldte Verden med sin Vellugt,
og han sprængte Verden med sin Medlidenhed.

Ja han elskede Livet og Menneskene med en saadan Kærlighed,
at han fandt en Lindring i at nagles paa Hænder og Fødder
og begærede,
at alt det ham fjendtlige i det ufuldkomne Menneskeliv
skulde korsfæste ham.
Han var ét med Verden. Og Verden var ham
som én af hine kunstfærdige Violiner fra Cremona,
der maa briste for at faa den vidunderlige Tone.
Og Mesteren sønderflængede Verden med et Violinstrøg,
og den genlyder af hans Bue til den yderste Dag.

Men skønt Rabbien vidste dette,
tror jeg: han ensom i den kolde Nat paa Korset

har sænket sit Hoved og ønsket,
at hans Moder aldrig havde født ham.